

„Še hvaležna mi boš za moj dobri svèt. — Oh, kaj boš že danes vse videla!“

„Kaj nesete v culi?“

„Dar svetniku.“

„Ali se mora svetniku tudi darovati? Kaj nesete?“

„Kakor kdo hoče in kar more. Veš, naš sveti Tonček zida samostan nekje v daljni deželi za ljudi, ki se hočejo posvetiti le Bogu ter se odtrgati svetu. Prosil je pomoči, in kdor le more, prinese mu kaj ali v denarju ali v blagu. Nesem, kar imam, in to ni, Bog vé kaj, le nekaj jajec. On ne gleda ravno na dar, da le pride iz dobrega srca. In Bog mi je priča, da bi dala vse za svetnika.“

„Sram me je, ker grem prazna. Zakaj mi niste povedali doma, da bi si bila kaj oprtila?“

„Ne skrbi in ne sramuj se! Svetnik se veseli najbolj tvoje duše. On vedno pravi, da je to največji dar, ako kdo daruje samega sebe.“

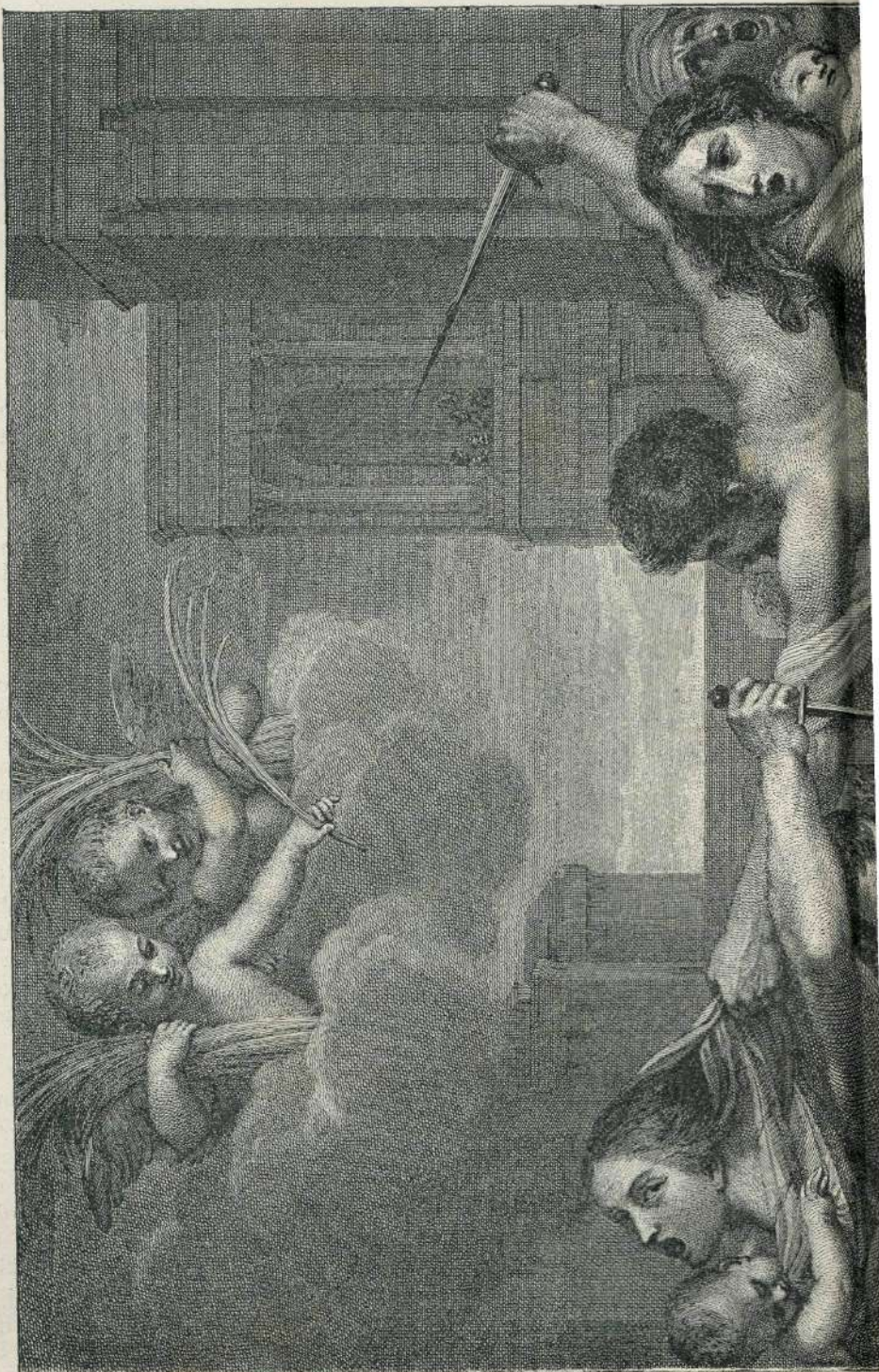
„Jaz sem zanj!“ vzklikne Marjetica.

In hiteli sta, hiteli brez odmora, da bi bili prej na gori. Motila ji ni senca, niti vabljava trata, sopihali sta krepko v strmi breg ter prešli marsikoga, ki so mu odpovedale noge ali starost, ali se je pa potil pod otovorjenim blagom, katero je nesel svetniku za samostan.

Čim več znanih ljudij sta prešla, tem bolj je bila Marjetica nevoljna nase; vest ji je očitala, ker je sodila prej nekatere znance preslabo, sedaj je pa videla, da so že davno pred njo na pravi poti. In modrejša je bila precèj, češ: „Ne sodi nikogar!“ Včasih ob nedeljah popoldne je zgrešila tega in onega pri službi božji, kar jo je neprijetno ganilo, da je dejala sama sebi: Toliko časa bi si pa že utrgal, da bi prišel v cerkev. Sedaj jih je pa prosila v srcu odpuščanja, ker ji je bilo prejasno, da so bili morda še pred njo na

boljšem potu kakor ona, da so si pridobili več zaslug za izveličanje svojih duš.

Najbolj jo je osupnilo in speklo, ko sta došli vdovelega, slokega Janeza, malinarja na Bistrici. Nedožna Marjetica se je vedno tresla, da bi Janez po smrti svoje žene ne zgrešil prave poti. In ker ga že dalje časa ni videla v cerkvi,

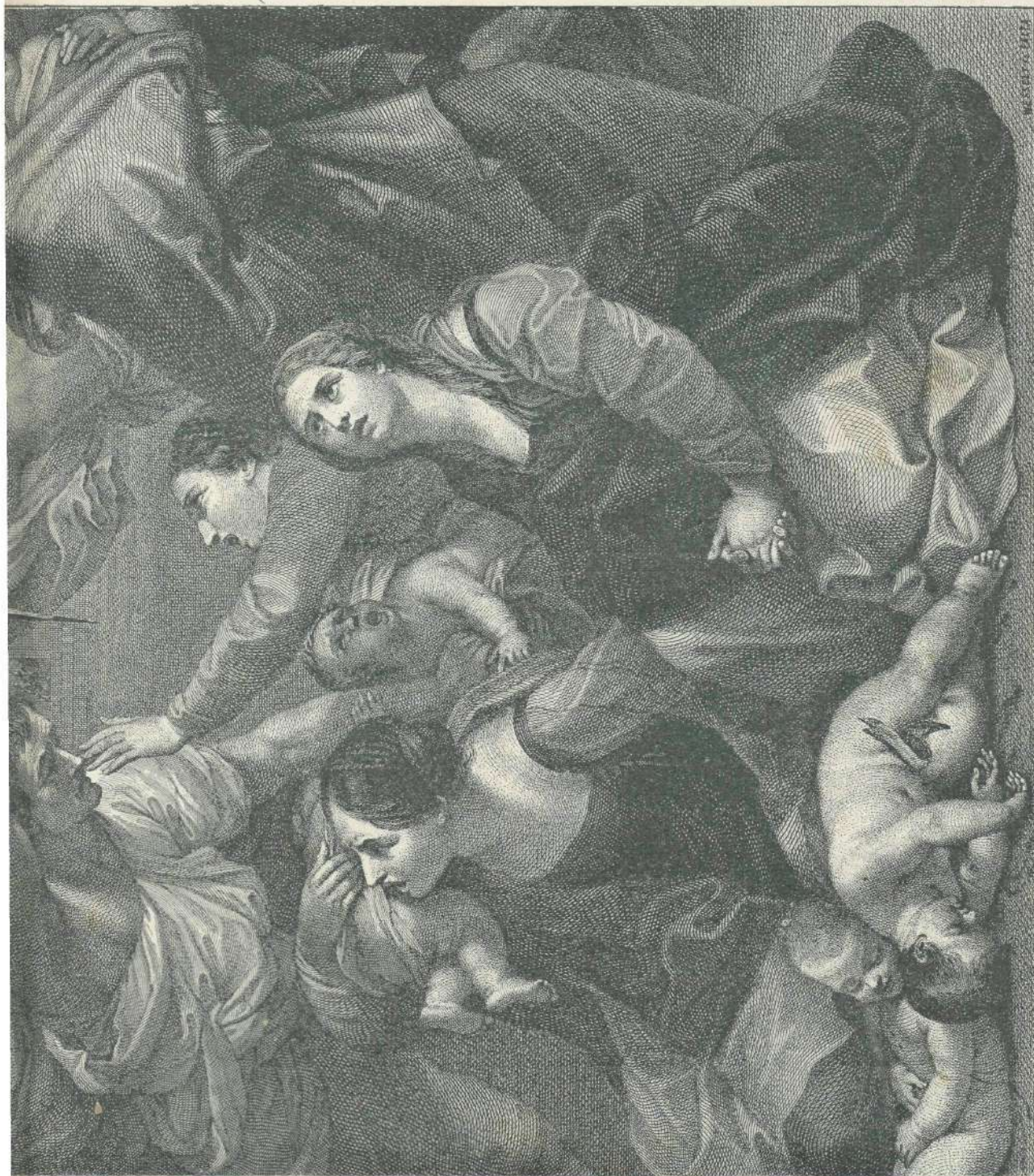

prepričana je bila na veliko žalost, da je že med valovi in vrtinci, ki mečejo svoje žrtve naravnost v peklenko brezdno. Tu ga je pa našla, kjer se ga je nadejala najmanj. In vest ji je dejala: Lej, stokrat je boljši od tebe! Oh, kako je stokal, ječal, pihal, znojil se in krivil malinar Janez pod težo debelega boha, ki je

široko jezdil na njegovem hrbtu ter ga bil po nogah!

„Preveč si se otovoril, Janez! — Pretežko neseš“, ogovori ga Marijanka zavidljiva, ker se ne more ž njim meriti.

„Kaj? Tako malo! Nič preveč! Težko pa je, i, naj bo nekoliko za grehe! Povedal mu

Smrt nedolžnih betlehemskih otročičev. (Slikal Guido Reni.)